

TVORÍM, TEDA SOM

Spoločné tvorivé dielne klientov DSS a RS ROSA a študentov PaSA

19. apríla 2012 sa v priestoroch jedálne **Domova sociálnych služieb a rehabilitačného strediska ROSA na Dúbravskej ceste v Bratislave** uskutočnilo spoločné podujatie organizované arteterapiou DSS a **študijným odborom pedagogické lýceum z Pedagogickej a sociálnej akadémie na Bullovej ulici v Bratislave** pod názvom **Tvorím, teda som**. Išlo už o druhú spoločnú akciu zameranú na tvorivé výtvarné aktivity, na ktorých príprave a realizácii sa podieľalo 14 študentov z PaSA a tvorilo na nich 50 klientov DSS.

Občas ich zazrieme na ulici, v obchode... Málo vieme o ich svete, o tom, aké majú radosti a sny, čo ich teší a čo dokážu. Naš vzťah k nim sa veľakrát pohybuje v dvoch póloch – od prehnanej ústretovosti až po ľahostajné prehliadanie. Účasťou našich študentov na tejto spoločnej akcii sme sa opäť (už sme spolu „tvorili“ pred Vianocami v PaSA) pokúsili prelomiť bariéry, ktoré nás oddeľujú. Naši študenti radi vymýšľajú nové tvorivé veci a klienti z DSS ROSA ich zasa radi realizujú, spoločne nás to teší a baví.

Za PaSA Mgr. Táňa Filová

O prospešnosti akcií zameraných na výtvarnú tvorbu pre klientov DSS určite niet pochyb. Zvlášť ak ju pripravia spolu s vychovávateľmi a sami zrealizujú budúci sociálni asistenti.

Naše deti a mládež, hlavne tí s ťažším postihnutím, nemajú veľa príležitostí dostať sa mimo priestorov pre nich špeciálne usporiadaných, ich kontakt s vonkajším svetom je limitovaný, aj preto strávia podstatnú časť pobytu v zariadení len medzi personálom a ostatnými klientmi. Výstižne to popísal nedávno jeden chlapec, keď povedal, že ak dostane fotoaparát, pôjde za bránu a bude fotiť tie „sestričky, ktoré sú v meste“. Sestričky, vychovávateľa, zdravotnícky personál, to je svet, ktorý naše deti často pokladajú za realitu.

Ale tentoraz k nám prišli mladé sympatické študentky a nechceli sa len pozerať, chceli skutočne s klientmi stráviť čas. Výtvarné činnosti ako forma komunikácie

dvoch svetov nesklamali, klienti si okrem fotografií odniesli i hmatateľnú spomienku na momenty uvedomenia si svojho miesta v spoločnosti a dôkaz vlastnej šikovnosti.
Za DSS a RS ROSA Mgr. Katarína Beničková

Podľa niekoľkých reakcií našich detí sami posúďte, či má zmysel pokračovať v podobných aktivitách:

MV: „Mne sa páčilo to, že sme si mohli vyrobiť mištičky, že sme sa mohli pohrať s tými semienkami a fazuľou. S tými dievčatami bolo fajn, rozprávali sme sa s nimi o tom, koho čo baví, nebolo to také fádne, ako keď máme akciu len sami v ROSE. Mne sa páči, keď sa môžeme aj s nejakými inými deckami porozprávať.“

TL: „Mne sa tiež páčilo, ako som robil písmeno S s jednou babou, dával som tam akrylové farby, aby sa to lesklo, spravil som z cesta takú hviezdičku s klinčekmi a korením, a to dám Maťke, mojej sestre. Mohli by sem tie dievčatá chodiť, je to oveľa lepšie, keď sú tu aj iní ľudia. Lúbila sa mi vôbec atmosféra, ľudia sa zabávali... Mohli by sme im nabadúce ukázať, aké tu máme zvieratá, kone, lebo to zase oni nepoznajú a páčilo by sa im to. A keby prišli na MDD, tak by sa mohli aj na kolotočoch s nami povoziť, nacvičili by sme spoločne tance. No fakt som to nečakal, že príde k nám nejaká návšteva! A došli baby!“

PB: „Mne sa páčilo, že som sa mohol s jedným dievčaťom porozprávať, neviem, ako sa volá, taká blondína, mala žlté tričko... Nevieť ako sa volá... Vy neviete ako sa volá? Nepríde ešte? Mne sa páčia blondíny. Ja som z Detvy a my sme spolu napísali z cesta slovo DETVA. Perfektné to bolo. Potom tam bola taká Katka, s ňou sme z látky spravili nápis Tvorím, teda som. Všetko bolo dobré, čo sme robili. Ale to už som povedal, nie?“

ZŽ: „Maľovala som, z múky som robila, šila som, bola teta Katka, teta Danka. Ešte ich zavoláme?“

JM: „Najlepšie boli tie baby! Robili sme maľbu, navliekali náramky, ja mám 5, jeden dám svojej frajerke, a zvyšok rodičom. Nabadúce keď tie dievčatá prídu, tak budeme my robiť pre nich. Napríklad vonku. Aby videli, ako vieme my pomáhať druhým, pomáhať s vozíčkami, naučíme ich to, aj dnes sme ich to učili, lebo oni to dobre

nevedeli. My by sme boli radi, keby tu tie dievčatá robili, lebo tie deti to potrebujú. Vozíčkari sú stále na internáte zavretí a potrebujú trochu aj vzduch. Nielen stále byť na izbe, ale treba sa o nich aj postarať, aby si vedeli zvyknúť aj na druhých ľudí. My si tu pomáhame ako kamaráti. A pomohli sme aj tým dievčatám, že sme ich to naučili. Ja som záhradník, ja by som chcel, aby taká akcia bola nabudúce vonku, ukázal by som im, ako viem kosiť, ísť do skleníka poliať kvety, pozametať... Majsterka ma za to chválila, že som dobrý, ale keby ma pochválili tie baby, ja by som im za to niečo vyrobil, nejaké výrobky.“

TS: Veľmi pekne sa mi podarilo vyfarbiť rybičky, veľmi pekne to vyšlo. Dobrý bol ten kvíz, na prvýkrát sa mi to hneď podarilo, mal som to dobre, to bol dobrý pocit. Rozlíšil som, čo je čo, ročné obdobia, uhádol som všetko a dostal som pochvalu, že som dobrý. Mali by sme ich teraz my potešiť darčekom. Aby mali aj oni nejakú pochvalu. Bol som prekvapený, že sa to udialo...“

DF: „Mne sa páčilo, že vôbec tá akcia bola, lebo to býva biedne. Navliekali sme korálky. Ten nápis Tvorím, teda som, to znamená, že niečo viem a môžem to aj ukázať. Aj druhí sa pozerú na to, čo vo mne je, čo viem urobiť. Ja som lepšia v tvorení básničiek.“

Ustrica

Bola jedna ustrica,
volali ju stálica.
Rada spievala
a talent na to nemala.
Všetci sa jej smiali,
že má talent malý.

klienti DSS ROSA

Niekoľko postrehov za študentov PaSA:

„Môj dojem z tvorivých dielní je pozitívny. Videla som ľudí, ktorí to v živote nemajú ľahké, ale napriek tomu im nezmizol úsmev z tváre. Bolo pre mňa inšpiratívne, ako

sa dokázali tešiť z maličkostí a i napriek svojmu hendikepu boli nesmierne šikovní a tvoriví.“

„Najlepšia vlastnosť týchto „detí“ je ich úprimnosť. Tešili sa len z toho, že medzi nich prišlo pár ľudí a venovalo im pár hodín pozornosti. Rozdávajú lásku a pozitívnu energiu iba jediným úsmevom.“

„Určite je to nová skúsenosť. Až do okamihu, kým sme nezačali s nimi pracovať, som si nevedela predstaviť, aká je to „makačka“. Ak sa mi naskytne ďalšia možnosť tam ísť, určite nepoviem nie, pretože zdraví ľudia nevedia oceniť pár hodín pozornosti tak ako oni svojím úsmevom.“

„Získala som skúsenosti a mohla som vidieť a priamo si vyskúšať prácu s ľuďmi, ktorí majú určité postihnutie. V budúcnosti to môžem využiť v praxi alebo pri štúdiu.“

„Bol to pekný deň. S mojím asistentom sme pripravili kvíz s rôznymi tipmi logických a vedomostných úloh. Zistila som, že pri niektorých doplňovacích kartičkách som urobila chybu, nevedeli ich pomenovať, lebo im to nebolo jasné. Deti boli zlaté, hoci pre mňa to nebolo nič nové, lebo som bola dvadsať rokov na Mokrohájskej a zo začiatku tam chodili aj mentálne postihnutí žiaci. Bola som rada, že som si mohla vyskúšať svoje teoretické vedomosti v praxi.“